

Satin: Co to są świnki satynowe?

Autorstwa Desiree Riemersma-Soentjens

Tłumaczenie : Monika Kamińska

Włosy świnek satynowych są puste w środku - wyżłobione. Powoduje to zupełnie inny połysk niż w przypadku świnek nie satynowych. Satyna jest łatwa do rozpoznania. W naturalnym świetle połysk satynowy najwyraźniej widoczny jest na głowie zwierzęcia. Szczególnie na samym nosie przy jasnych barwach - odnosimy wrażenie jakby tego futerka tam w ogóle nie było. U ciemnych barw satynę trudniej rozpoznać, ponieważ nadaje ona nie połysku, lecz głębi barwie. Jednak przy naturalnym świetle można dostrzec mienienie się i ten charakterystyczny satynowy błysk - na głowie i nosie.

RASY:

Świnki satynowe mimo recesywności genu satyny są dostępne w coraz większej ilości ras i umaszczeń. Na świecie jednak od wielu lat największą popularnością cieszą się gładkowłose w barwach, które najlepiej oddają cały urok satyny, czyli głównie w czerwieni, buff, złocie, kremie, bieli (głównie p.e.) oraz również kombinacjach (bi, tri) z czernią. W tych barwach satyna została uznana przez związki co znaczy tyle, że od około 2000r bez problemów takie satynki możemy wystawiać na wystawach (to się akurat tyczy krajów typu Niemcy, Holandia o bardziej rygorystycznie nastawionych standardach, gdzie każde umaszczenie w każdej rasie musi być uznawane osobno). Dziś popularność satyny cały czas rośnie. Wielu hodowców ze względu na ten błysk wybiera je sobie jako pierwszą rasę. Z jednej strony bardzo dobrze, że satyna zdobywa wielu fanów, z drugiej jednak strony szkoda, że za satynę zabierają się osoby nie mające doświadczenia w hodowli i najczęściej nie posiadające nawet tak zwanej książkowej wiedzy na temat satyny i możliwych u nich wielu chorób. Przez ostatnie kilka lat przybyło nam świnek satynowych szczególnie wśród ras długowłosych (głównie coronety, sheltie, a w mniejszym stopniu ich lokowani odpowiednicy merino i texele oraz peru z lokowanym odpowiednikiem alpaki). Wśród długowłosych satyna zyskała swą popularność głównie wśród rozjaśnionych barw, które pięknie oddają połysk na długim włosie (mowa tu o takich barwach jak lila, slate blue, złoto itp.). Satyna zyskała popularność, do tego stopnia, że wśród tych barw trudno znaleźć linię całkowicie wolną od satyny - równa się to praktycznie z cudem. Od pewnego czasu w satynie hodowane są również rasy takie jak rex, czy US teddy, które charakteryzują się zupełnie inną - szorstką strukturą włosa. Przez satynę wielokrotnie tracą one na swojej szorstkości, lecz ze względu na imponujący efekt wizualny hodowcy satynowych rexów lub US teddy nie przywiązują do tego aż tak wielkiego znaczenia - starają się nawet o uznanie US teddy, czy rexów w satynie jako osobną rasę, aby mogli je prezentować na wystawach bez uszczerbku na notach spowodowanych utraconą szorstkością.

Kilka przykładowych zdjęć satynowych świnek.

Od lewej do prawej: Satynowa sheltie lila, satynowy US Teddy czerwono/biały (czerwień trochę za jasna), satynowa rozeta czerwono/biała (jak u Teddy - czerwień trochę za jasna), satynowa gładkowłosa czerwona (doskonała barwa czerwona)

Od lewej do prawej: Satynowa sheltie buff, satynowy miot - coronet beż/złoty argente oraz sheltie pomarańczowy agouti, satynowa peruwianka srebrna agouti, satynowa peruwianka złota p.e.

Satyna: Co to jest OSTEODYSTROFIA (w skrócie OD)?

OD wg. portalwiedzy.onet.pl

"Osteodystrofia to choroba kośćca charakteryzująca się zwyrodnieniem włóknisto- torbielowym i odwapnieniem kości. Zaburzenia troficzne kości polegające na zmianach jakościowych w procesach przebudowy utkania kostnego, są wynikiem spaczonej czynności osteoblastów, które tworzą niepełnowartościową tkankę kostną. W efekcie kość ulega zmianom (zgrubienia, wygięcia)." Trochę więcej w pojęciu naszych zwierzaków to jest świnek morskich: OD jest metaboliczną chorobą kości. To już wiadomo. Od 1999r na Uniwersytecie w Berlinie prowadzone były badania dotyczące satynowych świnek morskich. Badania wykazały, że zdecydowany procent satynowych świnek cierpi na osteodystrofię. U zdrowych zwierząt wapń z kości bywa usuwany, ale następnie braki zostają odbudowywane. Całość sterowana jest przez hormony i utrzymuje się w równowadze. Mówiąc o hormonach chodzi mi o Parathormon (w skrócie PTH)

PTH wg Wikipedii:

"Parathormon - (PTH) - hormon polipeptydowy, który odpowiada za regulację hormonalną gospodarki wapniowo- fosforanowej w organizmie. Wytwarzany jest w przytarczycach z pre-pro-parathormonu. Degradacja i uwalnianie PTH uwarunkowane jest stężeniem jonów wapnia w surowicy krwi, którego obniżenie powoduje zwiększony wyrzut PTH. Czynnikiem warunkującym wrażliwość przytarczyc na wahania stężenia wolnego wapnia jest aktywna postać witaminy D. Narządami docelowymi dla PTH są kości i nerki. W kościach pod wpływem 1,25-dihydroksycholekalcyferolu, PTH zwiększa uwalnianie wapnia. W przypadku niedoboru aktywnej formy witaminy D, występuje oporność kości na jego działanie. W nerkach natomiast zwiększa wchłanianie zwrotne jonów wapnia, hamując zwrotną resorpcję fosforanów, zwiększa też wytwarzanie aktywnej postaci witaminy D - kalcytriolu. W wyniku niedoczynności przytarczyc następuje zmniejszona synteza i wydzielanie PTH co wywołuje hipokalcemię. Hipokalcemia może także nastąpić na skutek zaburzeń w transdukcji sygnału do

wnętrza komórki (Niedoczynność przytarczyc rzekoma). Mogą się wtedy pojawić objawy tężyczki. Nadczynność przytarczyc skutkuje większym wydzielaniem PTH. Wzrasta poziom wapnia we krwi, kosztem tego, który jest zgromadzony w kościach." No i mamy już wytłumaczone poniekąd częstsze tężyczki u świnek satynowych niż u świnek wolnych od satyny - niedobór PTH. Drugim ważnym hormonem tyczącym się gospodarki wapniowo - fosforanowej w organizmie świnek jest kalcytonina. Kalcytonina wg Wikipedii: "Kalcytonina (Ct), polipeptydowy hormon. Wraz z innymi hormonami parathormonem i kalcytriolem, odgrywa istotną rolę w regulacji gospodarki wapniowo- fosforanowej ustroju. Wrażliwe na stężenie jonów wapnia w osoczu krwi receptory rozmieszczone są na komórkach C. Wzrost stężenia jonów wapnia Ca^{2+} powoduje zwiększenie wydzielania kalcytoniny. Z kolei spadek stężenia jonów wapnia powoduje zmniejszenie wydzielania tego hormonu. Kalcytonina obniża stężenie wapnia i fosforanów w osoczu hamując działanie osteoklastów w kościach oraz hamując resorpcję wapnia i fosforanów przez komórki cewek nerkowych powoduje zwiększone ich wydalanie. Wydzielanie kalcytoniny jest pobudzane przez glukagon, kilka hormonów przewodu pokarmowego oraz wysokie stężenie jonów wapnia we krwi." U zdrowych zwierząt oba hormony (Kalcytonina oraz PTH) współdziałając utrzymując organizm w równowadze wapniowo- fosforanowej. U świnek chorych na OD jest to jednak w wielu przypadkach zaburzone. Coraz większe odwapnienie kości spowodowane złą gospodarką hormonalną w organizmie doprowadza początkowo do osteoporozy, w późniejszym stopniu do osteitis fibrosy (czyli dysplazji włóknistej kości), na osteodystrofii (OD) kończąc.

MOŻLIWE PRZYCZYNY (OD)

Ciągły brak wapnia w organizmie może mieć różne przyczyny między innymi:

- ❑ Zły stosunek wapnia i fosforu w diecie (duża zawartość fosforu/niska zawartość wapnia)
- ❑ Nieprawidłowe wchłanianie wapnia z przewodu pokarmowego (jelit) spowodowane np. chroniczną chorobą jelit, czy też brakiem witaminy D3

Witamina D3 odgrywa istotną rolę w gospodarce wapniowo- fosforanowej. Do jej niedoboru mogą prowadzić między innymi niedobory światła słonecznego, czy też przewlekłe choroby nerek i/lub wątroby. Badania berlińskiego uniwersytetu wykluczyły zły stosunek wapnia do fosforu w karmach. Zmiany w diecie również nie przyniosły pożądanego efektu. Nie opóźniły, ani nie cofnęły OD. Wykluczono również niedobory słoneczne. Przez odpowiednie badania krwi zostały również wykluczone choroby nerek oraz wątroby. Nie zauważono również wyraźnego upośledzenia w budowie jelit u zwierząt chorych na OD. Trwają badania mające na celu sprawdzenie obecności chronicznej choroby jelit i istnieją już pierwsze podejrzenia, że właśnie ta teza może okazać się słuszna.